

Τι ακριβώς συμβαίνει μέσα μας με την ενέργεια της Χάριτος; [2ο Μέρος]

/ [Πεμπουσσία](#)

Στον άνθρωπο που, μετά την αφύπνιση του πνεύματός του, αναρωτιέται, «πού πηγαίνω; Πού θα καταφύγω;», το Ευαγγέλιο απαντά: «Έλα κάτω από την προστασία του Σταυρού και σώσου. Ο Υιός του Θεού, αφού ενανθρώπησε, πέθανε πάνω στο Σταυρό για να εξαλείψει τις αμαρτίες μας. Πίστεψέ το, και θα λάβεις άφεση αμαρτιών, βρίσκοντας τη χάρη του Θεού». «Έτσι έκαναν πάντα οι άγιοι απόστολοι, όταν κήρυσσαν το Ευαγγέλιο. Αφού προξενούσαν στους ακροατές τους αυτό που λέμε «καλή αγωνία», τους έλεγαν: «Πιστέψτε στον σταυρωμένο Κύριο, και θα σωθείτε».

Έτσι έκανε ο απόστολος Πέτρος στο πρώτο του κήρυγμα, την ημέρα της Πεντηκοστής. Οι Ιουδαίοι, ακούγοντάς τον, συνταράχτηκαν, ανησύχησαν, φοβήθηκαν και, τελικά, άρχισαν να κραυγάζουν; «Τί πρέπει να κάνουμε;». Τότε ο Πέτρος τους απάντησε: «Να μετανοήσετε και να βαπτιστείτε στο όνομα του Ιησού Χριστού, για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες σας και να λάβετε τη δωρεά του Αγίου

Πνεύματος» (Πράξ. 2:37-38). Και ο απόστολος Παύλος, όταν έγραψε στους Ρωμαίους, πρώτα τους φόβισε, λέγοντας, «Αποκαλύπτεται η οργή του Θεού από τον ουρανό, για να τιμωρήσει κάθε ασέβεια και αδικία» (Ρωμ. 1:18), και υστέρα τους υπέδειξε το πως θα σωθούν: «διαμέσου της πίστεως στον Ιησού Χριστό» (Ρωμ. 3:22).

Όταν κανείς βρίσκεται σε αδιέξοδο και κίνδυνο, δεν θ' αρπάξει με μεγάλη λαχτάρα μια ευκαιρία διαφυγής και ασφάλειας, που θα του παρουσιαστεί αναπάντεχα; Έτσι συμβαίνει και με το πνεύμα μας. Αφότου ανταποκριθεί στο καλό μήνυμα της εν Χριστώ σωτηρίας, με λαχτάρα και ζήλο ρίχνεται στον αγώνα για την απόκτηση των ευαγγελικών αγαθών. Έτσι η ψυχή μας ετοιμάζεται για την κοινωνία με το Θεό. Και η χάρη του Αγίου Πνεύματος, που ως τότε ενεργούσε απ' έξω αφυπνίζοντας μας, τώρα εγκαθίσταται μέσα μας. Εγκαθίσταται όχι άμεσα, αλλά μέσω των ιερών Μυστηρίων. Ο πιστός μετανοεί, βαπτίζεται και παίρνει τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος.

Αυτή ακριβώς είναι η ενέργεια της κοινωνίας με το Θεό -ζωντανή και δραστική. Με τί θέρμη εκδηλώθηκε αυτή η ενέργεια κατά το πρώτο κήρυγμα των αγίων αποστόλων! Έτσι εκδηλώθηκε και ύστερ' απ' αυτούς. Έτσι εκδηλώνεται και σήμερα. Φτάνει εμείς να εκτελούμε με τρόπο αντάξιο της όσα σχετίζονται μ' αυτήν. Γιατί δεν πραγματοποιούνται όλα από το Άγιο Πνεύμα. Κάτι πρέπει να κάνουμε κι εμείς. Και αυτό το «κάτι» δεν είναι ασήμαντο. Το Άγιο Πνεύμα μας αφυπνίζει και το Ευαγγέλιο μας υποδεικνύει από που ν' αρχίσουμε. Αυτά γίνονται από το Θεό. Ύστερα ο Θεός σταματάει και περιμένει τη συναίνεσή μας. Με τις πρώτες ενέργειες του, σαν να ρωτάει: «Θέλεις να βγεις από το αδιέξοδο; Κάνε αυτό!». Είναι η πιο κρίσιμη στιγμή. Όποιος ακούσει το Θεό, ανοίγει τη θύρα της ψυχής του σε περισσότερες ενέργειες της χάριτος, που τον οδηγεί στη σωτηρία. Όποιος δεν τον ακούσει, χάνει τη χάρη και πορεύεται αυτοθέλητα στην απώλεια.

Ο απόστολος Παύλος κήρυξε στον Άρειο Πάγο των Αθηνών. Μετά το κήρυγμά του, ο άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης και μερικοί ακόμη Αθηναίοι, που πίστεψαν, βαπτίστηκαν. Από τους υπόλοιπους ακροατές του, κάποιοι είπαν: «Σαν τί θέλει να πει ετούτος ο παραμυθάς;» (Πράξ. 17:18). Και άλλοι: «Θα μας τα ξαναπείς μιαν άλλη φορά» (Πράξ. 17:32). Ο Θεός δεν επιθυμεί το θάνατο του αμαρτωλού, γι' αυτό του παρουσιάζει κάποια ευκαιρία. Φυσικά, σώζεται μόνο εκείνος που αρπάζει την ευκαιρία και διαλέγει τη σωτηρία. Αν δεν ήταν απαραίτητη η συναίνεσή μας για τη σωτηρία, ο Θεός θα μπορούσε να μας σώσει όλους μέσα σε μια στιγμή, γιατί, σύμφωνα με τη Γραφή, «Θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι» (Α' Τιμ. 2:4). Αλλά το αυτεξούσιο μας δεν ενεργεί πάντα με σύνεση. Κακόγνωμο και εγωιστικό καθώς είναι, δεν υπακούει ούτε στο Θεό. Γι' αυτό χανόμαστε.

Σημείωσε προπάντων τούτο: Αφού η χάρη μας αφυπνίσει και αφού το Ευαγγέλιο μας υποδείξει τι θα κάνουμε, πρέπει να συναισθανθούμε την αμαρτωλότητά μας και να μετανοήσουμε. Πρέπει, έπειτα, να πιστέψουμε στην αποτελεσματικότητα του τρόπου της σωτηρίας, που οικονόμησε για μας ο Θεός. Πρέπει, τέλος, να εκπληρώσουμε με προθυμία και ειλικρίνεια όλα όσα μας υποδεικνύονται ως προϋποθέσεις σωτηρίας. Ύστερ' απ' αυτά, δεν απομένει παρά η συμμετοχή στα Μυστήρια. Και η κοινωνία με το Θεό πραγματοποιείται.

Για να συνοψίσω: Μετανόησε, πόθησε την εν Χριστώ σωτηρία και επιζήτησε την με ευδιαθεσία και θάρρος. Όλα τούτα συντελούνται εσωτερικά και δίνουν στη ψυχή γαλήνη, ηρεμία, αγαλλίαση. Δεν αρκούν, όμως. Η πραγματική ενεργή δύναμη, που θα σε κατευθύνει στη σωτηρία, είναι η αγαθή προαίρεση, η ένθερμη προθυμία, η ισχυρή θέληση πραγματοποιήσεως όλων όσα απαιτούνται. Η προαίρεση είναι η πηγή και η αρχή του αγώνα για τη σωτηρία. Αυτή καθεαυτή, βέβαια, είναι αδύναμη.

Όταν όμως, ενισχυθεί από τη θεία χάρη, γίνεται παντοδύναμη και ξεπερνάει κάθε εμπόδιο. Εκδηλώνεται ως άσβεστος ζήλος για την ευαρέστηση του Θεού, ως ειλικρινής πόθος για την εκπλήρωση του θείου θελήματος, και συνυπάρχει με την ακράδαντη πίστη στο Χριστό και στην εν Χριστώ σωτηρία. Με το ζήλο τούτο εκπληρώνεται ο προαιώνιος σκοπός του Θεού, που «μας διάλεξε πριν θεμελιώσει τον κόσμο, να γίνουμε δικοί του διά του Χριστού, άγιοι και άμεμπτοι στην τελική του κρίση» (Εφ. 1:4). Δικός του, βλέπεις, γίνεται όποιος «καταγίνεται με ζήλο στα καλά έργα» (Τίτ. 2:14).

Σκόπιμα υπογράμμισα το ζήλο, για να τον αποκτήσεις. Όταν τον έχεις, τότε η θεία χάρη θα σε ενισχύσει πληθωρικά. Όταν υπάρχει ζήλος στην εγκόλπωση της πίστεως και στην επιδίωξη της σωτηρίας, υπάρχουν όλα. Όταν δεν υπάρχει ζήλος, δεν υπάρχει τίποτα. Όποιος δεν έχει ζήλο για τη σωτηρία του, δεν σώζεται.

Τί δρόμο έκανα, για να φτάσω ως εδώ! Και όμως, όλα όσα σου έγραψα δεν αποτελούν παρά μια γενική διαπραγμάτευση για την οικονομία της σωτηρίας μας.

πηγή: Αγίου Θεοφάνους του Εγκλείστου, «Ο δρόμος της ζωής», σ. 97-103, εκδ. Ι.Μ.Παρακλήτου